

בש"פ 18/1899 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 18/1899

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחז בירושלים
במ"ת 17-12-63563 שניתנו ביום 23.1.2018 על ידי
כב' אברהם רובין וביום 18.2.2018 על ידי כב' השופט
חגיון מאק-קלמנוביץ'

תאריך הישיבה:

כ"ד באדר התשע"ח (11.03.18)

בשם העורר:

עו"ד עופר אשכנזי
עו"ד קובי מושקוביץ

בשם המשיבה:

החלטה

1. ערר על החלטות בית המשפט המוחז בירושלים מיום 23.1.2018 (כב' השופט א' רובין) ומיום 18.2.2018 (כב' השופט ח' מאק-קלמנוביץ) במ"ת 17-12-63563, בגין החלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

2. ביום 31.12.2017 הוגש נגד העורר כתב אישום המיחס לו עבירות בגין מתלוונת שעבده באוטה עת כמתפלת סיועית באבו של העורר. בחלקו הכללי של כתב האישום נטען כי העורר התגורר בבית הצמוד לבית אבו וכי מיד עם תחילת עבודתה של המתלוונת בבית אבו, החל העורר להטריד אותה תוך שאמר לה פעמים רבות שהוא אוהב אותה ורוצה להינשא לה. העורר היה מגיע לבית אבו מדי יום והולך אחריו המתלוונת לכל מקום בבית ובהמשך ביצע בה עבירות בגין רצונה. בשל כך ייחסו לעורר ארבע עבירותaines, שתי עבירות של מעשים מגונים ועבירה של מעשה סדום.

3. بد בבד עם כתב האישום הוגש בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון בבקשת חלק בא-כוחו של העורר על קיומן של ראיותلقאה להוכחת האישומים, אולם בהחלטתו מיום 23.1.2018 דחה בית המשפט כמוין את הטענות וקבע כי חרב קרשם מסוים בראיות התביעה, קיימות ראיותلقאה נגד העורר.

נקבע כי הראייה המרכזית היא עדותה הארוכה והמפורטת של המתלוונת, שבה סיפרה כיצד בתחילת אמר לה העורר שהוא אהבה אותה ומעוניין להתחtan איתה, בהמשך החל עוקב אחריה בבית אבו ולאחר מכן ביצע בה מעשים מגונים בעטיהם התקשרה המתלוונת לעבוד סוציאלי של החברה המעסיקה (להלן: העובד הסוציאלי) והتلוננה באזונו על מעשי העורר.

עוד נקבע כי להודעת המתלוונת מתווסף הודיעתו של העובד הסוציאלי, שמספר כי המתלוונת יצירה עמו קשר וסיפרה שהעורר ביקש ממנה להתחtan איתה ולהרשות לו לנשך ולחבק אותה. העובד הסוציאלי אמר למתלוונת שניתן לפנות למשטרת או לקיים שיחת אזהרה עם העורר ולאחר שבחורה באפשרות השנייה שוחח עם העורר. עוד מסר כי זמן מה לאחר מכן נמסר לו כי קרה משהו למצלונת וכשהתקשר אליה סיפרה לו כי העורר אנס אותה ונשמעה כמו שמצויה בטרונה. בית המשפט התייחס גם להודעה שמסרה עובדת נוספת של החברה המעסיקה ולפיה המתלוונת רעדה ובכתה כשסיפרה מה עשה לה העורר. נקבע, כי עדויות אלה משתלבות בעדויות גיסתו, אחותו ואחיו של העורר.

בית המשפט התייחס גם לחילופי ההודעות בין העורר ומчикת חלק מהן על ידי המתלוונת וקבע כי לכאה חלק מתוכן אינם עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוונת ולא ניתן לכאהה הסבר למחיקתן. יחד עם זאת, נקבע כי אף שיש בכך כדי לכרשם במידה מסוימת בעוצמת הראיות לכאהה, אין בכך של התהיות שעולות כדי לගרום מעדות המתלוונת ומדוברות בני משפחת העורר ועובד החברה המעסיקה וכי המקום לבירור הטענות הוא בהליך העיקרי ולא בהליך המעצר.

בנוסף נקבע כי מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות, לנוכח טיב העבירות המיוחסות לעורר, מספר העבירות המיוחסות לו ועבשו הפלילי העשיר וכי עצמת עילת המעצר היא ממשמעותית. כן נקבע כי חלופת המעצר המוצעת בבית גירושתו של העורר, כשהיא עתידה לשמש כמפתחת היחידה עליו, אינה יכולה לאין באופן סביר את המסוכנות הנש��ת ממנו. יחד עם זאת, לנוכח קרשם מסוים בעוצמתן של הראיות לכאהה הורה בית המשפט לשירות המבחן להגיש תסקיר בגדרו תבחן מסוכנות המשיב והאפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני.

עמוד 2

4. בתסקיר מיום 15.2.2018 עמד שירות המבחן על התרשםותו מהעורר והעורך כי יש סיכון להתנהגות פוגענית ופורצת גבולות מצדיו וכי המפקחת שהוצאה, פנויה לפוקח עליו באופן חלקי בלבד ואינה מהוות דמות סמכותית ומצבית גבולות עבורה. לפיכך, לא המליך שירות המבחן על שחרור העורר ממעצרו.

5. לאור האמור בתסקיר ובהעדר חלופת מעצר אחרית, הורה בית המשפט, בהחלטה מיום 18.2.2018, על מעצר העורר עד לתום ההלכים המשפטיים נגדו.

תמצית טענות העורר והתשובה להן

6. על החלטות אלוMSG העורר בטענה כי הסיכוי להרשעתו במიוחס לו הוא קלוש. לחילופין נטען כי המסתוכנות הנשכפת מן העורר מוגבלת למטלוננת בלבד ובשים לב לחולשת הראיות ולכך שמקום הימצא אינו ידוע לו, ראוי להורות על חלופת המעצר שהוצאה, בתנאי מעצר בית ליל ובהרחיקתו מן המטלוננט.

במישור הראיות לכואורה נוגעות טענות העורר לשאלת ההסכם של המטלוננט למעשים המינויים. לפי גרסתו, התקיים קשר אינטימי קצר בין המטלוננט והמעשים המינויים בוצעו בהסכם זה ומרצונה. לטענתו, המטלוננט נמנעה מהציג כל רמזiae לאי הסכמה והתנהגה באופן המעיד על רצונה בקיים קשר ויחסים מינויים עמו. לשיטתו, המנייע של המטלוננט, שהיא אישה נשואה, בהגשת התלונה נועז ברצונה להטיל עליו את האחריות לרומן בינם, במיוחד בשל העובדה כי גיסתה מתגוררת בארץ. לביסוס הטענה בדבר חוסר מהימנותה של המטלוננט הפנה העורר לתוכבות בטלפונים הנידים ביניהם ולבודה שחלק מן ההודעות נמחקו על ידה באופן סלקטיבי; לרישומי שיחות הטלפון המעידים על תיאום הפגישות ביניהם; ולהתנהגותה במהלך העימות שנערך ביניהם.

באשר לחלופת המעצר, נטען כי חרף עברו הפלילי המכובד של העורר הרי שהוא מעולם לא הורשע בביצוע עבירות בגין וכי דווקא גירושתו עומדת לצידו כאן על סמך היכרותה רבת השנים עימו. עוד נטען כי אם אכן נשקפת מסוכנותמן העורר הרי שהוא מוגבלת כלפי המטלוננט בלבד, ובשים לב לחולשת הראיות ולבודה כי העורר אינו יודע היכן נמצאת המטלוננט, ראוי להורות על שחרורו לחלופת מעצר תוך הרחקתו מן המטלוננט. חולשת הראיות מצדיקה את שחרורו בתנאים מגבלים מקרים ואת קבלת החלופה שהוצאה, היינו: מעצר בית ליל בבית גירושתו באופן שיאפשר לו לעבוד לפרנסתו ותוך הרחקתו מן המטלוננט.

7. המשיבה ביקשה לדחות את הערר. לשיטתה, חרף הנסיבות הראייתי יש סיכוי סביר להרשעת העורר במיווחס לו ומקום הדין בטענותו העובדתיות ביחס למהימנות המטלוננט מקומן בבית המשפט שידון בתיק לגוף ולנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן אין די בחלופת המעצר המוצעת.

דין והכרעה

8. לאחר שעניינו בהחלטת בית המשפט המחויז, בטענות הצדדים בכתב ובעל פה ובחומר הראיות בתיק שהוגש לעיון, הגעתינו לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחויז ביחס לעוצמתן של הראיות

לכואורה ולחילופת המعتר.

9. כידוע, בהליך מעצר עד תום ההליכים נבחנת השאלה האם יש סיכוי סביר להרשעת הנאשם על בסיס ראיות התביעה. בשלב זה נבחנת התשתיית הראיהית הלכאורית על בסיס פוטנציאלי ההוכחה הגלום בחומר הראות מבלי שבית המשפט נדרש לעמד על משקל הראות ועל מהימנות העדים (בש"פ 18/1658 בדראן נ' מדינת ישראל (12.3.2018)). זאת, אלא אם על פני הדברים נמצא כי קיימות סתיות מהותיות המצביעות על כרסום ממשי בקיומו של ראיות לכואורה (בש"פ 17/66037 אברמוב נ' מדינת ישראל (11.9.2017))).

10. לא מצאתי כי נפלה טעות בהערכתו של בית המשפט קמא ביחס לקיומו של סיכוי סביר להרשעה לנוכח התשתיית הראיהית הקיימת בתיק. תשתיית זו התבessa, כפי שקבע בית המשפט המחויז, על הודעות המתלוונת, שתיארה את המעשים המvioשים לעורר; על הودעותיו של העובד הסוציאלי בחברה המפעיקה, עמו שוחחה המתלוונת כבר ביום 28.11.2017 והتلונה על יחסו של העורר כלפיה ועל שייח' נספת עימה ביום חשיפת הפרשה והתרשומות ממצבה הנפשי; על עדות עובדת נוספת בחברה ועל עדויות גיסתו, אחיוו של העורר, שהעידו על השינוי במצב רוחה של המתלוונת לאורך התקופה הקצרה שבה הועסקה בבית האב.

11. התמונה הראיהית העולה מהודעות אלה, היא כי המתלוונת עבדה בבית אביו של העורר, שהיא מעסיקה הראשון בארץ, פרק זמן קצר של כחודש וחצי עד להגשת התלונה. עשרה ימים לאחר תחילת עבודתה שם, היא התלוננה הבוצני גיסתה, גם היא עובדת זרה בארץ, והן בוצנו נציג החברה המפעיקה על יחסו של העורר כלפיה והלה אף ניהל שיחת אזהרה עם העורר, משמהתלוונת ביקשה להימנע מלהתלוון במשטרת. על פניו, לא מצאתי ממש בטענת העורר לפער מהותי בין התיאור שמסרה המתלוונת במשטרת לבין זה שמסירה לעובד הסוציאלי, הן בשל ההקשר הכלול של הדברים והן לנוכח האופן המדorous בו גוללה את הטענות ביחס למעשים שנעשו בה, כפי שעולה מהודעות אחיו, אחיוו וgisתו של העורר (הודעת האחות מ' מיום 23.12.2017 נ' 2 ואילך, נ' 25-26).

יתריה לכך, תלונה דומה השמיעה המתלוונת בוצני גיסתו של העורר (הודעתה הראשונה של י' ס' מיום 24.12.2017 נ' 7-8 והודעתה השנייה מיום 24.12.2017 נ' 6) וזה מצדיה פנתה לבעה, אחיו של העורר שביקש מהעורר להפסיק (הודעת ב' ס' מיום 24.12.2017 נ' 18-20).

12. מעבר לכך, הודעותיהם של בני משפחת העורר מלמדות כי מצב רוחה של המתלוונת השתנה בתקופה הקצרה של עבודתה בבית אביהם. י', אחיו של העורר, מסר כי הבין משפט הגוף של המתלוונת שימושה אינו כשרורה עוד לפני שחשפה את טענותיה (הודעת האח מיום 24.12.2017 נ' 23-27), כך מסירה גם האחות ת' (הודעה מיום 24.12.2017 נ' 19-20), גם הגישה מסירה כי כשבועיים לפני כן הבדיקה בשינוי במצב רוחה של המתלוונת ושאלתה אותה על כך (הודעתה הראשונה של י' ס' מיום 24.12.2017 נ' 45-47) וגם האחותנית ר' מסירה כי הבדיקה בשינוי במצב רוחה של המתלוונת (הודעתה מיום 24.12.2017 נ' 22 ואילך). כן עולה מהודעותיהם תיאור סערת הנפש שבה הייתה נתונה המתלוונת לאחר שטחחה בפניהם את טענותיה וזה גם התמונה העולה מהודעת גיסתה של המתלוונת (נ' 29, 36).

13. הטענה לפיה המתלוונת לא ראתה סימן של חוסר הסכמה עומדת בסתייה לדבירה כי הביעה התנגדות
עמוד 4

(הודעתה מיום 23.12.2017 ש' 19, ש' 25, ש' 43, ש' 56, ש' 142, ש' 190).

14. הטענה כי עמדת אחיו של העורר, המצדדים במתלוונת, נובעת מסכsson ירושה, הוכחה על ידם והתייאורים שמסרו סותרים טענה זו (הודעת אחותו ת' מיום 24.12.2017 ש' 19-20; הودעת אחות מ' מיום 23.12.2017 ש' 98; הודעת הגסה י' מיום 24.12.2017 ש' 33-37, 14, 37; הודעת האח י' מיום 24.12.2017 ש' 54 והודעת האח ב' מיום 24.12.2017 ש' 67-68). אך גם הטענה כי אחיו התמהמה בהגשת התביעה למשטרה אינה עולה בקנה אחד עם המתואר על ידי אחותו ת' שמסרה כי המתינו עד לצאת השבת ולאחר מכן המתינו עד להגעת נציגי החברה המפעיקה לביטם (הודעתה מיום 24.12.2017 ש' 11 ואילך).

15. העורר מלין על כך כי אביו לא נחקר ולא נשאל, אולם על פי הودעתו שלו (הודעה מיום 24.12.2017 ש' 52) כמו גם על פי הודעות בני המשפחה (הודעת האחות מ' מיום 23.12.2017 ש' 96, 45) ומתלוונת עצמה (הודעתה מיום 23.12.2017 ש' 120) האב קשיש, אינו בקשר הבריאות וסובל מבעיות שמיעה וראייה ויש קושי לתקשר עימיו. על רקע זה אין לומר כי היה מחדל בכך שהלה לא נחקר.

16. בנוסף, על פני הדברים ומבל' לקבוע מסמורות, הצפיה בעימות שנערק בין העורר אינה מחלישה את התמונה הריאית הלאומית המצטנרת בשלב זה, אף מחזקת אותה, לנוכח תגבותיה של המתלוונת, הן סערת הנפש שלה בתחילת ובסופה של העימות והן בתגובהיה לאורכו. על פניו, תגבותיה בעימות עלות בקנה אחד עם הדברים שמסרה בהודעתה לרבות הסבריה למסרונים שלשלחה.

17. אמנם, ההודעות שהוחלפו בין העורר לבין המתלוונת, ואשר את חלקן מחקה, מעלוות שאלות וכן גם טענותיו של העורר לגבי שיחות טלפוןות מהמתלוונת אליו. יחד עם זאת, כבר בהודעתה הראשונה מסירה המתלוונת מיזמתה כי מחקה חלק מן ההודעות (הודעתה מיום 23.12.2017 ש' 199). בחקירה השנייה השיבה המתלוונת בשילילה כשנשאלה האם מחקה הודעות לפני הגיעו לפני הגעה לתחנת המשטרה ביום שבו הגישה תלוינה נגד העורר ובהמשך השיבה כי מחקה הודעות מסוימות במהלך חודש דצמבר (הודעתה מיום 25.12.2017 ש' 14-12, 22, 22 ואילך). לא התרשםתי כי יש בתשובותיה אלו כדי להחליש את עצמת הראיות לכואורה ולטעמי אין בהן כדי להחליש את עצמתן במידה המצדיקה את שחרור העורר ממעצר. מקומן של התמיינות העולות מההודעות שהוחלפו בין המתלוונת לבין העורר, להתרבר במהלך המשפט, וכן בהתקיימן בשלב זה עדין נותר סיכוי ממש להרשעת העורר על פי התשתית הריאית הקיימת.

18. יעיר גם כי לנוכח גרסתו של העורר לפיה לא רק שיחסו המין ביניהם היו בהסכמה, אלא שהמתלוונת זמה זאת (הודעתו מיום 24.12.2017 ש' 17-18, 61, 175, 138, 118, 114, 92, 188) אין מקום לטענה אפשרית מצדיה של העורר לאי הבנה בשל אי ידיעת השפה.

19. באשר לחולפת המעצר, עצמתה של התשתית הריאית משליכה גם על החלטה האם לשחרר את העורר לח'לופת מעצר או להורות על מעצר בפיקוח אלקטורי (בשפ' 6130/17 קרייף נ' מדינת ישראל, פיסקה 8 (22.8.2017)). בנסיבות אלה, משלא נמצא כי קיימת חולשה ריאיתית כה משמעותית ולנוכח חווות הדעת של שירות המבחן לפי הפיקוח המוצע הינו חלקי בלבד ואף אינו אפקטיבי בהעדר יכולת המפקחת להטיל מרות על העורר, אין בחולפה המוצעת כדי לאין את המסוכנות הנש��פת מן העורר ובדין נקבע כי אין מקום לשחררו.

.20. סיכום של דברים, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בניסן התשע"ח (27.3.2018).

שפט